

78

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 marca 1964 r.

w sprawie zwolnienia od podatków przychodów osiąganych z nowo zakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 49, poz. 449, z 1955 r. Nr 22, poz. 139, z 1960 r. Nr 29, poz. 167 i z 1962 r. Nr 66, poz. 327) i art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 i z 1958 r. Nr 45, poz. 223) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na zasadach określonych w rozporządzeniu zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego na okres dwóch lat, licząc od założenia zakładu, przychody osób wymienionych w § 2, osiągane z nowo założonych usługowych zakładów rzemieślniczych, uruchomionych w okresie od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do dnia 31 grudnia 1965 r. w miejscowościach liczących do 20.000 mieszkańców.

§ 2. 1. Zwolnienia przewidziane w § 1 i przy spełnieniu warunków przewidzianych w ust. 2 przysługują:

- 1) osobom usamodzielniającym się po odbyciu nauki i uzyskaniu świadectwa czeladniczego, mistrzowskiego albo równoznacznego z nimi świadectwa ukończenia nauki zawodu, szkoły zawodowej lub kursu zawodowego bądź rozpoczynającym prowadzenie rzemiosła na podstawie uprawnienia przemysłowego, wydanego z równoczesnym zwolnieniem od obowiązku przedstawienia dowodu wymaganego uzdolnienia zawodowego do prowadzenia rzemiosła;
- 2) osobom określonym w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o ograniczeniu podziału gospodarstw

rolnych (Dz. U. Nr 28, poz. 168), które przy dziale spadku nie otrzymały gospodarstwa rolnego lub jego części;

3) osobom zwolnionym z pracy z inicjatywy pracodawcy z uspołecznionych zakładów przemysłowych, budowlanych oraz z administracji.

2. Zwolnieniami podatkowymi przewidzianymi rozporządzeniem objęte są osoby wymienione w ust. 1, które:

1) w okresie po dniu 1 stycznia 1960 r. nie prowadziły zakładu rzemieślniczego;

2) posiadają zezwolenie, a jeśli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywane rzemiosło nie jest wymagane zezwolenie — posiadają kartę rzemieślniczą i wykonują rzemiosło w ramach posiadanej uprawnień (zezwolenia lub karty rzemieślniczej);

3) nie zatrudniają w zakładzie rzemieślniczym członków rodziny ani pracowników najemnych, a w odniesieniu do osób wykonujących rzemiosła: bednarstwo, blacharstwo, chemiczne czyszczenie i farbowanie, ciesielstwo, dekarstwo, instalatorstwo elektryczne, instalatorstwo sanitarne i ogrzewania, kołodziejstwo, kowalstwo, kowalstwo zdobnicze, mechanikę maszyn w zakresie naprawy maszyn gospodarstwa domowego i rolnego, mechanikę pojazdową, murarstwo, powroźnictwo, stolarstwo w zakresie stolarki budowlanej, studniarstwo, ślusarstwo, szklarstwo, wulkanizatorstwo oraz zduństwo — jeżeli zatrudniają nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny; nie uważa się za pracowników najemnych uczniów w liczbie nie większej niż dwóch, zatrudnionych na podstawie umowy o naukę, zarejestrowanej w Urzędzie rzemieślniczej, oraz za członka rodziny — małżonka pomagającego w zakładzie;

4) nie korzystają przy wykonywaniu rzemiosła z usług osób nie zatrudnionych w zakładzie rzemieślniczym oraz z usług innych zakładów rzemieślniczych lub przedsiębiorstw; nie pozbawia jednak ulgi korzystanie z usług:

a) zakładów cholewkarskich przez zakłady szewskie,
b) zakładów stolarskich przez zakłady tapicerskie i odwrotnie,

c) zakładów szklarskich przez zakłady stolarskie,

d) zakładów blacharskich, elektromechanicznych, brązowniczych, spawalniczych, odlewniczych i tokarskich (w drzewie i metalu) przez inne zakłady rzemieślnicze w zakresie wykonywania usług, których rzemieślnik przyjmujący zlecenie nie może wykonać we własnym zakładzie rzemieślniczym,

e) innych zakładów rzemieślniczych pokrewnych branż, jeżeli świadczenia w zakresie korzystania z usług innych zakładów nie przekraczają 5% rocznego obrotu zakładu rzemieślniczego, zlecającego wykonanie usług;

5) nie posiadają poza zakładem rzemieślniczym innych źródeł przychodów, podlegających przepisom o podatku obrotowym; zastrzeżenie to dotyczy również członków rodziny, których dochody podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób.

3. W zakresie rzemiosł budowlanych nie stanowi przeszkody do korzystania z przyznanego zwolnienia czasowa przerwa w wykonywaniu rzemiosła, spowodowana sezonowym zatrudnieniem rzemieślnika w uspołecznionym przedsiębiorstwie budowlanym pod warunkiem, że zwolnienie z tej pracy nastąpiło z inicjatywy pracodawcy oraz że rzemieślnik w terminie siedmiu dni zawiadomi właściwy organ finansowy o początku i zakończeniu przerwy w wykonywaniu rzemiosła. Przerwę tę wlicza się do okresu przyznanego zwolnienia.

§ 3. 1. Za zakłady usługowe w rozumieniu rozporządzenia uważa się zakłady wykonujące usługi dla ludności i dla rolnictwa, w których obrót osiągnięty z tytułu wykonywania tych usług wynosi co najmniej 50% w miejscowościach do 10 tysięcy mieszkańców, a w pozostałych miejscowościach — co najmniej 60% ogólnego obrotu.

2. Za nowo założony zakład rzemieślniczy w rozumieniu rozporządzenia uważa się zakład uruchomiony po raz pierwszy po wejściu w życie rozporządzenia.

3. Nabycia, dzierżawy albo uzyskania z innego tytułu prawa użytkowania zakładu rzemieślniczego czynnego po dniu 1 stycznia 1960 r. nie uważa się za założenie nowego zakładu.

4. Nie stanowi jednak przeszkody do uznania zakładu za nowo założony uprzednie wykonywanie rzemiosła przez rolnika-rzemieślnika w warunkach uzasadniających zwolnienie od podatku obrotowego na podstawie przepisów § 16 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 35, poz. 273, z 1956 r. Nr 50, poz. 221 i z 1959 r. Nr 2, poz. 16).

§ 4. Rozporządzenie nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia obowiązku podatkowego przed rozpoczęciem działalności gospodarczej na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem i od obowiązku uiszczenia związanej z tym zgłoszeniem opłaty.

§ 5. 1. Zwolnienie od opodatkowania następuje w drodze decyzji właściwego organu finansowego, wydanej na pisemny wniosek podatnika, zgłoszony równocześnie ze złożeniem deklaracji o zgłoszeniu obowiązku podatkowego. Do wniosku dołącza się odpisy odpowiednich dokumentów uzasadniających wniosek o zwolnienie od podatków (§ 2).

2. Decyzję wymienioną w ust. 1 organ finansowy wydaje po porozumieniu się z właściwym organem do spraw przemysłu; decyzja ta powinna być wydana w terminie do dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku.

§ 6. 1. W razie utraty warunków do zwolnienia osoba zwolniona od podatków na zasadach określonych w rozporządzeniu obowiązana jest zawiadomić o tym na piśmie najpóźniej w terminie 7 dni właściwy organ finansowy.

2. Osoba, która w terminie określonym w ust. 1 zawiadomi organ finansowy o utracie warunków do zwolnienia, zostanie opodatkowana tylko za czas od początku miesiąca, w którym utraciła warunki zwolnienia.

3. Osoba, która nie dopełni przewidzianego w ust. 1 obowiązku zawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do zwolnienia od podatków, zostanie opodatkowana, poczynając od roku podatkowego, w którym utraciła warunki do zwolnienia.

4. Osoba, która wprowadzi organ finansowy w błąd co do warunków, od których jest uzależnione zwolnienie od podatków, zostanie opodatkowana z mocą wsteczną, za cały okres działalności gospodarczej.

5. Osoba, która osiągnie obrót niemożliwy do uzyskania w warunkach dopuszczających korzystanie ze zwolnienia od podatków — zostanie opodatkowana za ten rok podatkowy, w którym osiągnęła taki obrót; o tym, czy osiągnięty obrót jest niemożliwy do uzyskania w warunkach dopuszczających zwolnienie, orzeka organ finansowy po porozumieniu się z organem do spraw przemysłu.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kola